

12

Bunny Junior stă întins pe podeaua dormitorului său și citește din enciclopedie. Covorul e subțire, iar coatele, genunchii și oasele șoldurilor îl dor, fiindcă stă în aceeași poziție de atîta timp. Se gîndește neîncetat că ar trebui să se scoale de pe podea și să se întindă pe patul lui, dar știe că disconfortul pe care îl simte îl ține treaz și atent, cu memoria proaspătă. Bunny Junior înregistrează informații. A parcurs o bună bucată din litera „M” și citește despre Merlin, care a fost un vrăjitor sau un înțelept din legendele arturiene și și-a folosit puterile magice pentru a-l ajuta pe regele Arthur. Băiatului îi place să-și aducă aminte că mama lui i-a cumpărat enciclopedia doar pentru că „îl iubea la nebunie”. Bunny Junior se gîndește că e o carte elegantă, cu o copertă ce are exact culoarea lumînărilor pentru țîțari, îmbibate cu citronella. Merlin era fiul unui *incubus* și al unei muritoare, iar băiatul caută „*incubus*” și află că e un spirit rău, care se împreunează cu femeile în somn, apoi caută „a se împreuna” și se gîndește „Uau, ce chestie!”, moment în care intuiește treptat prezența tatălui său în cadrul ușii.

Tatăl său a făcut un duș și s-a bărbierit, iar cîrlionțul lui decorativ din mijlocul frunții e aranjat artistic într-o formă muzicală, o cheie sol sau un gît de vioară, și chiar dacă ochii lui au o șocantă culoare stacojie, iar mîinile îi tremură

atît de tare, încît trebuie să le țină în buzunare, la suprafață Bunny pare energic și arătos. Poartă un costum bleumarin, o cămașă cu model, cu niște carouri mici, castanii, și cravata lui preferată – cea cu iepurași de desene animate. Privește fix spre Bunny Junior și zîmbește. Bunny Junior se gîndește: Oare ce se întîmplă? Se gîndește: Mamă, cred că se pregătește ceva!

— Bună, tati! spune băiatul.

— Ai valiză?

— Nu știu, tati.

— Păi, găsește una! spune Bunny, aruncîndu-și brațele în lateral și simulînd exasperarea. Dumnezeu! Cum te-am învățat eu?

— Pentru ce, tati?

— Cum adică „pentru ce“?

— Pentru ce îmi trebuie valiză? spune băiatul, care își zice „Vrea să scape de mine“ și simte că i se taie răsufarea.

— Păi, tu pentru ce naiba crezi că ai avea nevoie de o valiză?

— O să merg undeva? spune băiatul, ținînd de pe un picior pe celălalt și ștergîndu-și fruntea cu dosul palmei.

— Nu „merg“, spune Bunny. *Mergem...*

— Mergem?

— Da.

— Unde mergem, tati?

Bunny Junior are pe el o pereche de pantaloni scurți, iar în picioare sandale de plastic. Mai are și un tricou decolorat, cu un mutant bizar, numit Chestia, imprimat pe el. Tricoul e cu cîteva numere prea mic pentru Bunny Junior și e plin de găuri, dar băiatul îl poartă din motive nostalgice pe care doar el le poate înțelege.

— Am întins-o! spune Bunny, făcînd semn cu degetul mare peste umăr, în direcția aproximativă a lumii exterioare.

— Serios? întreabă băiatul, zîmbind atît de larg, încît i se văd dinții.

— Serios. Dar nu poți să vii îmbrăcat ca un vagabond. Asta e prima regulă a vînzărilor. Fii prezentabil.

— Doar tu și cu mine, tati? întreabă băiatul, scoțîndu-și tricoul, făcîndu-l ghemotoc și aruncîndu-l într-un colț al camerei.

— Doar tu și cu mine, Bunny, băiete.

Afară soarele dimineții strălucește, cerul e albastru și cîțiva nori albi plutesc optimist pe el. Dinspre nord-est adie o briză ce poartă îndepărtate amintiri arctice. Bunny și Bunny Junior coboară scările vijelios și traversează parcare cu valizele în mînă. Simplul fapt că iese din clădire îl face pe Bunny să simtă un val proaspăt de optimism și de energie. Zîmbește. Fluieră.

Bărbatul o vede pe Cynthia stînd, ca un semn de rău augur, pe un leagăn din minusculul loc de joacă al copiilor. Poartă pantaloni scurți marinărești, tivîți cu alb, și o vestă albă, iar oja de un alb mat, ca opalul, de pe degetele picioarelor ei strălucește pe asfaltul negru, cauciucat.

— Unde mergeți? întreabă ea, zîmbindu-i lui Bunny, iar aparatul ei dentar sclipește în soare.

— O tăiem de aici, spune Bunny Junior.

Băiatul și-a găsit niște ochelari de soare. Arată cu degetul mare spre Fiatul Punto din parcare.

— Sîntem ca și plecați, adaugă el.

Bunny, care privește hipnotizat spre șlițul mototolit al pantalonilor scurți de pe Cynthia, confirmă:

— Da, o tăiem de aici.

— Păcat, zice Cynthia și se apleacă în față, lăsînd să se vadă niște chiloți tanga albi ca laptele răsărind dintre arcadele dulci ale buclor ei ca zăpada.

— Să-mi bag pula, icnește încet Bunny.

Se uită în sus, la etajul al treilea, și vede ușa galbenă a apartamentului său ca pe un deochi, un blestem sau așa ceva. Simte un vârtej rece în intestine.

— Da, Cynthia, am tăiat-o în mod clar de aici.

— Am întins-o, adaugă Bunny Junior.

— Păcat, repetă inutil Cynthia, pocnind un balon de gumă de mestecat.

Apoi ridică picioarele și se lasă pe spate, punînd leagănul în mișcare.

— Hai, tati, spune Bunny Junior.

Traversează împreună parcare. Bunny se gîndește „Nu a fost foarte greu“, timp în care deschide portbagajul mașinii, unde își aruncă amîndoi bagajele. Se suie în mașină, Bunny învîrte cheia în contact, motorul tușește, se încordează și la un moment dat pornește.

Bunny Junior scoate capul pe geam și face o observație nesolicitată:

— Cerul arată ca o piscină imensă, tati.

— Zău? spune Bunny, tăind de pe lista din memorie pantalonii scurți ai Cynthiai și vizualizînd salutul și rămasul-bun al vaginului ei oscilant de pe terenul de joacă.

— Piscină olimpică, precizează băiatul.

Bunny iese din parcare. De undeva din neant apare un băiat pe skateboard, cu un păr de un galben murdar sub o șapcă de baseball roșie ca focul și diverși cercei de crom inserați în organele lui senzoriale. Poartă un tricou verde pe care scrie „Lick My Kunst“ și se bagă fără să se uite în fața Punto-ului. Bunny claxonează, iar băiatul reacționează cu o ridicare energetică a degetului său mijlociu. Bunny coboară geamul și strigă „Skater prost!“, după care se gîndește imediat la Avril Lavigne și la vaginul ei. Își amintește cum îi spusese Poodle că citise pe Internet

Libris
Respectăm drepturile de autor și cărți

că Avril Lavigne e „o gagică nebună rău“. Bineînțeles că e, cu rimelul ăla dement al ei, se gîndește Bunny.

Intră în trafic la sensul giratoriu și claxonează din nou, de data aceasta la o betonieră „DUDMAN“ cărămidie, care frînează violent în spatele Punto-ului. Apoi betoniera îi depășește în trombă, iar brațul tatuat de la geam ridică degetul mijlociu.

— Frate, spune Bunny, au înnebunit cu toții!

Intră într-o benzinărie și face plinul. Apoi o ia spre birourile Eternity Enterprises, care își desfășoară activitatea într-o cameră înghesuită de pe Western Road, deasupra unui magazin video care se ocupă și cu vânzarea ilegală de băuturi alcoolice la preț redus. Bunny parchează pe un loc pentru handicapați și oprește motorul.

— Așteaptă aici, Bunny, băiete. Mă întorc imediat, zice el.

Apoi se extrage din mașină. Bunny se gîndește că tatăl său arată ca un adevărat om de succes, cu costumul și diplomatul lui cu mostre.

— Bine, tati, răspunde Bunny Junior, potrivit-și ochelarii de soare pe ochi. Te aștept aici.

Bunny dă să traverseze strada, apoi se întoarce și bagă capul pe geamul șoferului.

— Dacă vine vreun polițist de la circulație, prefă-te că ești epileptic sau ceva.

— Bine, tati.

Băiatul se uită cum tatăl său traversează strada și se gîndește că modul în care se mișcă el prin lume are ceva cu adevărat impresionant. Mașinile frînează, scrișnind, șoferii își agită pumnii, scot capul pe geam, înjură și claxonează, iar Bunny merge mai departe, ca și cum ar emana un câmp energetic suprauman, ca și cum ar fi coborît din paginile unei cărți de benzi desenate.

Libris
Respect pentru drepturile de autor

Lumea nu poate să-l atingă. Pare a fi mărețul generator al unei electricități super-puternice.

— E timpul pentru scandal! exclamă Bunny Junior, exclusiv pentru sine.

Bunny traversează strada și vede o tânără mamă sau bonă sau așa ceva privind ca în transă afișul filmului *Seabiscuit* din vitrina magazinului video. O fetiță în cărucior, cu fața mînjită cu o chestie de un verde chimic, ține în mîna o păpușă Barbie sau Bratz sau ceva și se zvîrcolește în ham.

— Excelent, spune Bunny.

Femeia are ceafa presărată cu pistrii și un cartilaj proeminent în partea de sus a nasului. Poartă un tricou fără nici un logo și sandale de plastic negre, iar unghiile de la picioare îi sînt vopsite în culoarea prunei. Se întoarce și se uită la Bunny, cu pete de rimel întunecat sub ochi.

— Cum? spune ea.

Bunny arată cu capul spre afiș.

— Filmul, precizează el.

— Da? întreabă femeia.

Apoi Bunny privește spre fetiță, care se zbate în alveola sa de agitație, strîngînd păpușa Bratz în pumnul ei mic și dolofan.

— Copiilor ăstora li se fură copilăria, spune el.

Se apleacă și atinge fetița cu degetele pe creștet, apoi îi zîmbește femeii.

— Sărmanii de ei!

Femeia se apleacă peste cărucior și pleacă, iar Bunny privește retragerea ei cocoșată și grăbită.

— În mod clar o mămică, își spune el.

Sună la interfonul „Eternity Enterprises“.

— Cine e? întreabă o voce distorsionată și robotică, iar Bunny privește spre camera video montată deasupra ușii și îi arată degetul.